

Fatima

– slnečný zázrak

Bazilika Panny Márie vo Fatime

Roku 1910, teda sedem rokov pred zjaveniami Panny Márie vo Fatime, moc v Portugalsku prevzali slobodomurári. Ich predstavitelia sa rozhodli zničiť Katolícku cirkev v priebehu dvoch pokolení. Nová, s Bohom bojujúca vláda vyhlásila, že katolicizmus je najväčším nepriateľom ľudstva, ópium pre národ, preto ho treba čo najskôr zničiť.

Slobodomurári po prevzatí moci v Portugalsku rozpúťali kruté prenasledovanie Cirkvi, represie voči duchovným i laikom. Mnohí z nich zomreli mučeníckou smrťou. Portugalského primasa a najnepohodlivejších biskupov i kňazov vyhnali krajiny. Lisabon bol roku 1915 vyhlásený za hlavné mesto svetového ateizmu. Kráľovskú rodinu vyvraždili do posledného dieťaťa. A práve vtedy, keď v Portugalsku prebiehalo veľké prenasledovanie veriacich ľudí, keď celá Európa bola bojovým poľom Prvej svetovej vojny a moc v Rusku preberali komunisti, Pán Boh nadprirodzeným spôsobom oslovil svedomie ľudí zjavením sa Panny Márie vo Fatime, ktorá sa zjavovala trom malým

deťom: desaťročnej Lucii, deväťročnému Františkovi a sedemročnej Hyacinte. Ateistické úrady, vystrašené vývojom udalostí vo Fatime, všetky tri deti uväznili. Pod hrozbou strašných mučení sa pokúšali prinútiť ich k priznaniu, že neexistujú nijaké zjavenia Panny Márie. Deti však boli neoblomné, a preto ich po niekoľkých dňoch prepustili na slobodu.

Slnečný zázrak

Sestra Lucia uvádza, že počas tretieho zjavenia 13. júla 1917 Panna Mária predpovedala viditeľný zázrak: „**V októbri (...) urobím taký veľký zázrak, že všetci budú môcť uveriť, že zjave-**

nia sú pravé.“ Presne určila jeho čas i miesto a dodala, že to bude mimoriadny znak daný Bohom, aby každý mohol uveriť a prijať jej výzvu k obráteniu. Neslobodno zabúdať, že to bola mimoriadne ťažká doba, lebo už tri roky trvala Prvá svetová vojna, najstrašnejšia zo všetkých dovtedajších vojen. Ateistická moc v Portugalsku urobila všetko pre to, aby propagandou i zastrášaním odhovorila ľudí od zhromaždenia sa na mieste zjavenia v predpovedaný deň 13. október. Vyslala niekoľko tisíc vojakov, aby zablokovali prístupové cesty k miestu zjavenia a nedovolili ľuďom zhromaždiť sa tam. Avšak rozhodnosť a príliv ľudí bol taký veľký, že všetky opatrenia vlády boli neúčinné. 13. októbra predpoludním sa na mieste zjavenia zišiel impozantný zástup okolo sedemdesiat tisíc ľudí. Mnohí museli prekonať stovky kilometrov, väčšinou pešo alebo na osloch, vozoch či autách.

Medzi zhromaždenými neboli len jednoduchí ľudia, ale aj veľmi skepticky naladení vedci, novinári. A aj neveriaci. Vojaci Národnej gardy sa neúspešne pokúšali zastaviť desaťtisícové davy ľudí

prichádzajúcich zo všetkých strán. Keď dav pretrhol jedno krídlo, vojaci tam išli zachraňovať situáciu. Ľudia vtedy využili príležitosť a prechádzali na inom mieste. Lucia, František a Hyacinta sa nachádzali neďaleko veľkého stromu. Presne podľa predpovede sa na poludnie zjavila Panna Mária a povedala: „**Som Panna Mária Ružencová. Ľudia musia zmeniť svoj život, prosiť o odpustenie svojich hriechov a už neurážať Pána Boha.**“ Pri rozlúčke s deťmi rozťiahla ruky, z ktorých vyrazili lúče v smere k slnku. Ten deň bolo nebo pokryté temnými mračnami a od rána na ľudí padal výdatný dážď. Všetci boli úplne premočení a stáli v blate v očakávaní ohláseného zázraku. Zrazu prestalo pršať. Objavilo sa slnko a zhromaždení uvideli, že z neho začali na všetky strany vystreľovať svetelné lúče v neustále sa meniacich farbách: červenej, zelenej, žltej a modrej. Zároveň sa slnečný kotúč nesmierne rýchlo točil okolo vlastnej osi, akoby bol obrovským ohnivým kolesom, približoval sa k zemi a vrhal na zem, stromy, skaly i ľudí lúče zvláštneho, silného a farebného svetla, aké nik dovtedy nevidel. Slnko sa tri razy zastavilo a tri razy sa opakoval ten zvláštny tanec. V jednej chvíli slnko začalo padať a kľukato sa rútilo k zemi. Zdalo sa, že nastane kozmická katastrofa nárazu Slnka do Zeme. Vtedy celý zhromaždený zástup padol na kolena. Ľudia od strachu kričali, prosili o milosrdenstvo a vyjadrovali ľútosť nad hriechmi. Niektorí sa nahlas vyznávali zo svojich hriechov v presvedčení, že „to je koniec sveta“. Ľudia kľúčali, plakali a modlili sa. Tento neobyčajný jav trval desať minút. Za ten krátky čas pôda, ktorá sa v dôsledku vytrvalého dažďa zmenila na skutočné bahno, úplne vyschla. Rovnako vyschlo aj do nitky premočené oblečenie prítomných ľudí a vyzeralo, akoby ho práve vybrali z práčky. Počas tohto viditeľného zázraku sa udialo tisíce obrátení či uzdravení z najrôznejších chorôb. Najvzdelanejší a najinteligentnejší ľudia onemeli ako malé deti. Biskup Fatimy v oficiálnom pastierskom liste o zázraku napísal: „Desaťtisíce ľudí videlo ten tanec slnka... Videli ho ľudia z rôznych skupín a spoločenských tried, veriaci i neveriaci, novinári hlavných portugalských novín, ale aj ľudia, ktorí neboli priamo na tom mieste.“ V Biblii sa zázraky nazývajú „Božím prstom“ (Ex 8, 15; Lk 11, 20). Slnečný zázrak bol udalosťou, ktorá sa ešte nikdy v dejinách ľudstva nestala.

Ján Pavol II. s Luciou

Som Panna Mária Ružencová. Ľudia musia zmeniť svoj život, prosiť o odpustenie svojich hriechov a už neurážať Pána Boha.

Súsošie fatimských detí na mieste zjavení

Prvý raz od Kristovho zmŕtvychvstania Boh urobil taký viditeľný zázrak na predpovedanom mieste a v určenom čase, aby potvrdil pravdivosť zjavení. Ľudia ho videli v okruhu niekoľkých desiatok kilometrov. Taliansky vedec Pio Sciatizzi, ktorý bol svedkom slnečného zázraku, povedal: „**Vôbec nemožno pochybo-**

vať o historickosti tohto zázraku... Len Bohu musíme pripísať najzjavnejší a najväčší zázrak v dejinách...“

Reakcia ateistickej moci

Hlavné slobodomurárske sily, ktoré v tom čase vládli v Portugalsku, boli zoskupené v tajnej organizácii Carbonaria, ktorej zakladateľom bol ing. Antonio de Silva a viedli ju Alfonso Costa a M. Lima. Pamätného 13. októbra 1917 Silva videl slnečný zázrak. Vďaka nemu sa stal jedným z prvých slobodomurárov, ktorí sa zlomili pred strach vzbudzujúcim zázrakom. Hneď potom začal hovoriť o zmierení sa s Cirkvou. Mnohým jeho spolupracovníkom sa to nepáčilo. Potupovali ho, pošpinili jeho meno a jeho život sa ocitol v nebezpečenstve. Pretože bezprostredne po zázraku sa obrátilo mnoho ateistov, slobodomurárska vláda sa pokúšala očistiť od elementov, ktoré mohli „zázraku“ podľahnúť. V masovo-komunikačných prostriedkoch sa snažili zosmiešniť celú udalosť i desaťtisíce svedkov. Slobodomurárske lôže vymysleli skutočne diabolský plán výsmechu katolíkov a ich viery. Organizovali bohorúhačské zhromaždenia, na mieste zjavení mali prejavy, ktoré popierali existenciu Boha, pričom zároveň Cirkvi nedovoľovali a tvrdo bránili organizovať akékoľvek náboženské zhromaždenia a procesie. Vládne slobodomurárske propagandistické „misie“ neúnavne pôsobili na celom území Portugalska. Vydávali sa bulletin a pamflety, ktoré sa vysmievali zo zjavení a z kňazov, zvlášť jezuitov, ktorých ▷

Vedome a dobrovoľne páchané hriechy, bez pokánia a obrátenia, vedú človeka k takému egoistickému uzavretiu sa do seba a k takej zatvrdlivosti srdca, že taký človek vo chvíli smrti znenávidí lásku, ktorou ho Boh miluje, a pohrúži sa do večného pekla egoizmu

pokladali za hlavných vinníkov. Avšak po zázraku slnka svätokrádežné lúpeže, všetky posmešky a pokusy zosmiešniť a diskreditovať priniesli opačný účinok, aký bol pôvodne očakávaný. Zázrak slnka prispel k prijatiu Fatimy Portugalcami a upevnil ich katolícku vieru. Zjavenia Panny Márie vo Fatime spôsobili, že osud ateistickej revolúcie v Portugalsku bol spečatený. Odpor spoločnosti čoraz väčší narastal a vo vládnucich kruhoch vznikali hlboké rozpory. Vládnuci slobodomurári čoskoro umožnili ujať sa úradu prezidenta konzervatívneho politikovi Sidoniovi Paisovi, ktorý sa čoraz viac klonil na stranu náboženstva. Preto naňho necelý rok po nástupe do úradu spáchali atentát. Zomrel na operačnom

stole s krížikom na prsiach. Po jeho smrti nastalo obdobie nazývané „obdobie absolútneho terorizmu“. V celom Portugalsku každý deň vybuchovali bomby. Takto sa zastrašovaním slobodomurári pokúšali za každú cenu udržať pri moci. Avšak do Fatimy prichádzali čoraz väčšie zástupy pútnikov napriek tomu, že vláda im v tom tvrdo bránila s použitím Národnej gardy i armády. No ľudia sa napriek krutému násiliu nedali zastrašiť. Keďže počet pútnikov stále narastal, roku 1922 vládni agenti vyhodili do vzduchu kaplnku, ktorá bola na mieste zjavení postavená, a ďalšie bomby vybuchovali po celom Portugalsku, zvlášť v Lisabone a Porte. No hlboká viera ľudí a ich modlitby boli takou mohutnou duchovnou silou, že sa ju nepodarilo

foto. archiv Msl

zničiť ani za pomoci armády. Roku 1927 revolucionári – slobodomurári úplne stratili podporu. Sami sa vyčerпали v nezmyselnej vojne s Katolíckou cirkvou a moc odovzdali do rúk veriaceho profesora univerzity v Coimbre – Oliveira Salazara. Čo sa stalo s hlavnými vodcami slobodomurárskej ateistickej revolúcie? Nuž Lima zomrel úplne rozčarovaný. Costa emigroval do Paríža, kde k údivu všetkých zavrhol ateizmus, dal sa na špiritizmus a zomrel mučený obsesiou nadprirodzena. Silná slobodomurárska moc vládnuca v Portugalsku prehrala s celým svojím prepychom, vojenskou silou, možnosťou používať teror. A je to paradox – prehrala v konfrontácii s tromi malými, nevzdelanými deťmi, ktorým sa zjavila Panna Mária.

Výzva k obráteniu

Posolstvo Panny Márie odovzdané roku 1917 vo Fatime bolo a stále je aktuálnou výzvou k obráteniu a viere v trojjediného Boha, ktorý sa najplnšie zjavil v Ježišovi Kristovi. Pripomína nám základné pravdy viery, konkrétne pravdu o nebi, o oštidci a o pekle, o skutočnej prítomnosti Krista v Eucharistii, o nutnosti modlitby (zvlášť ruženca), o pôste a o častom pristupovaní k sviatosti zmierenia, aby sme mohli stále byť v posväcujúcej milosti. Panna Mária nás vyzvala k poslušnosti a vernosti Učiteľskému úradu Cirkvi a Svätému Otcovi. Sestra Lucia napísala: „Cez fatimské zjavenia chcel Boh pripomenúť svetu nutnosť vyhýbať sa hriechu a povinnosť zados-

Zástup sledujúci slnečný zázrak

ťučinenia Bohu za hriechy skrze modlitbu a pokánie.“ Počas zjavení vo Fatime Panna Mária vyzvala všetkých ľudí k živej viere, pri odovzdávaní ktorej rozhodujúcu úlohu zohráva pápež. Ten ako nástupca svätého Petra je skalou, na ktorej Kristus buduje svoju Cirkev (porov. Mt 16, 18 – 19). Tak napísala sestra Lucia: „Kde je Peter, tam je Cirkev... Ten, kto nie je s pápežom, nie je s Bohom, a kto chce byť s Bohom, musí byť s pápežom“ (11. 10. 1992). Na otázku, ktorá časť fatimského posolstva je najdôležitejšia, odpovedala, že je ňou výzva k hlbokkej viere v skutočnú prítomnosť Boha, ktorá sa má prejavovať každodennou vytrvalou modlitbou, častým pristupovaním k sviatosti zmierenia a prijímaním Eucharistie, horlivým plnením svojich povinností, láskou k blížnemu a láskou k trojjedinému Bohu, ktorý je skutočne prítomný v Eucharistii. Zo správ sestry Lucie vieme, že Panna Mária sa počas prvého zjavenia 13. mája 1917 opýtala detí: „Chcete sa obetovať Bohu a znášať všetky utrpenia, ktoré vám zošle, ako zadost'učinenie za hriechy, ktorými je urážaný, a za obrátenie hriešnikov? - Áno, chceme. - Budete musieť veľa trpieť, ale Božia milosť bude vašou silou.“ Sestry Lucia napísala: „Panna Mária prvý raz otvorila ruky, z ktorých vyžarovalo také silné svetlo, akoby z nich vychádzali blesky. To svetlo preniklo do nášho vnútra, do najhlbšej časti duše a spôsobilo, že sme sa videli v Bohu, ktorý je tým svetlom, lepšie ako v najdokonalejšom zrkadle. Pod vplyvom vnútor-

Silná slobodomurárska moc vládnuca v Portugalsku prehrala s celým svojím prepychom, vojenskou silou, možnosťou používať teror. A je to paradox – prehrala v konfrontácii s tromi malými, nevzdelanými deťmi, ktorým sa zjavila Panna Mária.

Haycinta – fotografia urobená po poslednom zjavení

ného impulzu, ktorý sme zároveň dostali, sme padli na kolena a veľmi nábožne sme opakovali: ‚Ó, Najsvätejšia Trojica, zvelebujem ťa, môj Bože, milujem ťa v Najsvätejšej sviatosti.‘ Po chvíli Panna Mária dodala: ‚Každý deň sa modlite ruženec, aby ste vyprosili pokoj pre seba a koniec vojny.‘“ Počas zjavenia 13. júna Panna Mária prosila deti, aby po každom desiatku ruženca odriekali nasledujúcu modlitbu: „Ó, Ježišu, odpusť nám

naše hriechy, zachráň nás od pekelného ohňa a prived' do neba všetky duše, najmä tie, ktoré najviac potrebujú tvoje milosrdenstvo.“ A počas zjavenia 13. júla Mária ukázala deťom strašnú víziu pekla, aby nám dala vedieť, že konečným dôsledkom odmietnutia Boha človekom je pekel. Vedome a dobrovoľne páchané hriechy, bez pokánia a obrátenia, vedú človeka k takému egoistickému uzavretiu sa do seba a k takej zatvrdlosti srdca,

že taký človek vo chvíli smrti znenávidí lásku, ktorou ho Boh miluje, a pohrúzi sa do večného pekla egoizmu. To je najväčšie nešťastie, ku ktorému smerujú ľudia, keď tvrdošijne a opovážlivo žijú v smrteľných hriechoch a pohrdajú nekonečným Božím milosrdenstvom.

P. Mieczyslaw Piotrowski, TChr ■